

Arrest

nr. 83 720 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat H. VAN NIJVEERSEEL, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 februari 2012.

1.3. Op 28 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Herat afkomstig te zijn. U bent Qizilbash en sjiitisch moslim. U bent Afghanistan ontvlucht uit vrees voor de oom van S.(...), met wie u een relatie had. In augustus 2009 (assad 1388) ontdekte de familie van S.(...) deze relatie. S.(...)'s vader diende nog diezelfde dag een klacht tegen u in bij de politie. De dag nadat de klacht werd ingediend, kwam de politie bij u thuis. Omdat u op dat moment bij uw oom was, werd uw vader gearresteerd. Uw vader werd na enkele uren weer vrijgelaten. U bleef bij uw oom omdat bleek dat S.(...)'s vader bij de politie werkte en er naar u werd gezocht. Tien dagen later vertrok u samen met uw ouders naar Iran, vanwaar u verder naar Turkije reisde. Op de grens tussen Iran en Turkije bent u uw ouders verloren. U bent alleen in België aangekomen op 16 december 2011. De volgende dag heeft u een asielaanvraag ingediend.

B. Motivering

U stelde dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest vanwege de oom van S.(...), op wie u verliefd was. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent de vervolging, die u in Afghanistan zou hebben gekend en vreest ingeval van terugkeer, aannemelijk te maken. U kon meerbepaald geenszins aannemelijk maken problemen te hebben gekend met de oom van S.(...). Uw gebrekkige kennis en uiteenlopende verklaringen over deze persoon ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Zo doet uw uiterst oppervlakkige kennis over de persoon waarvan u beweert dat hij u zou vermoorden ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U bleek ondermeer zijn voornaam niet te kennen (CGVS, p. 3) en al evenmin de naam van zijn zoon, die verondersteld was met S.(...) te huwen. U had er evenmin een idee van of deze oom de oudere dan wel de jongere broer van S.(...)'s vader is (CGVS, p. 11) en wist vreemd genoeg niet waar hij woonde (CGVS, p. 10). Dit alles is hoogst opmerkelijk.

Verder legde u zelfs tegenstrijdige verklaringen af over de naam van deze oom. Tijdens het gehoor op het CGVS beweerde u dat de familienaam van deze man G.(...) is (CGVS, p. 3 en 10). Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u daarentegen dat deze oom H.(...) heet (DVZ, 06 december 2011, punt 5). Dergelijke uiteenlopende verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. Geconfronteerd hiermee stelde u dat H.(...) de naam is van de directeur van uw school (CGVS, p. 10). Uit de vragenlijst van de DVZ blijkt evenwel dat u G.(...) aanhaalde toen naar de directeur van uw school werd gevraagd (DVZ, punt 35). Het is dan ook uiterst bedenkelijk dat u zich vergist in de naam van de persoon die u vreest. In alle redelijkheid kan immers worden verwacht dat u zich de juiste naam herinnert van deze persoon. Uw jonge leeftijd doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

U stelde verder dat deze oom op het politiekantoor in uw wijk werkte, maar u had geen idee van zijn rang, noch van de afdeling waarin hij werkzaam zou zijn (CGVS, p. 4). U wist al evenmin of hij al dan niet banden heeft met één of andere beweging of groepering (CGVS, p. 11). Daarenboven kon u in het geheel niet preciseren wat er in de klacht zou hebben gestaan die deze oom zou hebben ingediend (CGVS, p. 4), hetgeen eveneens zeer bevreemdend is en niet bijdraagt tot de geloofwaardigheid.

Verder dienen ook enige vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaringen verliefd te zijn geweest op S.(...) en gedurende een jaar een relatie met haar te hebben gehad. Het overtuigt immers niet dat u enerzijds gedurende een jaar een relatie met S.(...) zou hebben gehad, maar dat u anderzijds uiterst weinig informatie kon geven over S.(...)'s familie. U kende de naam van de voor haar gekozen huwelijkspartner niet en zelfs de naam van haar vader en diens beroep zijn u in het geheel onbekend (CGVS, p. 6). In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u toch op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie, temeer S.(...) ook uw buurmeisje was. U had er, tot slot, geen idee van wat er met haar is gebeurd nadat haar familie ontdekte dat jullie een relatie hadden (CGVS, p. 4) en wist zelfs niet of ze daarna nog naar school is geweest (CGVS, p. 6). Dit alles roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet worden toegekend.

In het algemeen kan worden gesteld dat uw jeugdige leeftijd en de jonge leeftijd waarop de door u ingeroepen feiten plaatsvonden geen voldoende verschoningsgrond is voor voorgaande hiaten. Het betreft immers essentiële aspecten met betrekking tot uw vrees en asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn uiterst oppervlakkige kennis over de persoon waarvan hij beweert dat hij hem zou vermoorden, met name de oom van S., ernstige vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en hij zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over de naam van deze oom, (ii) het niet overtuigt dat hij enerzijds gedurende een jaar een relatie met S. zou hebben gehad maar dat hij anderzijds uiterst weinig informatie kon geven over haar familie, temeer S. ook zijn buurmeisje was, en ook de vaststelling dat hij er geen idee van heeft wat er met haar is gebeurd nadat haar familie ontdekte dat zij een relatie hadden ernstige twijfels oproept bij de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven, (iii) zijn jeugdige leeftijd en de jonge leeftijd waarop de door hem ingeroepen feiten plaatsvinden geen voldoende verschoningsgrond is voor voorgaande hiaten vermits het essentiële aspecten met betrekking tot zijn vrees en asielrelaas betreft en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd – hij was pas 15 jaar oud op het ogenblik dat hij Afghanistan verliet – en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook onvoldoende inzicht heeft in de “relatie” die hij had met S.. Verzoeker verduidelijkt dat hij en S. verliefd waren en zij elkaar gedurende ongeveer één jaar bleven ontmoeten, op weg naar school enz. maar dat de relatie nog niet veel verder ging dan dat en zijn beleving van die verliefdheid dan ook nog erg naïef was, net zoals zijn hele houding ten overstaan van S.. Hij meent dat het feit dat hij de namen van bepaalde familieleden van S. niet kent op geen enkele manier een aanwijzing is dat zijn relatie niet geloofwaardig zou zijn aangezien jongeren van 14-15 jaar die verliefd zijn en die vol zijn van elkaar en van het elkaar stiekem ontmoeten zich niet bezighouden met het bespreken van hun ouders en/of familieleden. Na het incident waarbij ze samen betrappt werden in het huis van S. ging alles overigens zo snel en uiteindelijk gebeurden er dingen die hij nooit had verwacht, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hij totaal geschrokken was en de situatie aan zijn controle ontsnapte. In die omstandigheden kon hij zich niet meer bezighouden met het opsporen van details omtrent wie precies wie was en wie wat gedaan heeft. Zijn familie besliste voor hem wat er moest gebeuren en hij onderging dat voor zijn eigen veiligheid. Tot slot merkt verzoeker op dat de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet altijd in ideale omstandigheden verlopen en dat daar nogal menige fout in de verslagen sluipt zodat hiermee zeker ook rekening moet worden gehouden.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers jeugdige leeftijd, de jonge leeftijd waarop de door hem ingeroepen feiten plaatsvonden en zijn naïeve beleving van de relatie, zijn geen afdoende verschoningsgronden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten in verzoekers relaas. Ook van een jeugdig persoon kan immers worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken. Dit klemmt des te meer daar de vlucht uit het land van herkomst een dermate fundamentele en ingrijpende gebeurtenis is dat kan worden verwacht dat ook een minderjarige de nodige toelichting kan geven waarom hij en zijn familie hals over kop zijn gevlucht, temeer de in casu door verzoeker aangehaalde problemen rechtstreeks betrekking hebben op zijn persoon.

In casu verklaarde verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vervolging te vrezen vanwege de oom van S., het meisje waarop hij verliefd was. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is verzoeker er op basis van zijn verklaringen evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij

daadwerkelijk problemen kende met de oom van S.. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in zijn besluit dat verzoekers uitermate gebrekkige kennis over deze persoon – van wie hij zelfs de voornaam niet blijkt te kennen, noch de naam van diens zoon die verondersteld was met S. te huwen (administratief dossier, stuk 5, p. 3) – de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in ernstige mate ondermijnt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat het feit dat hij de namen van bepaalde familieleden van S. niet kent op geen enkele manier een aanwijzing is dat zijn relatie niet geloofwaardig zou zijn en hij in dit verband stelt dat jongeren van 14-15 jaar die verliefd zijn en die vol zijn van elkaar en van het elkaar stiekem ontmoeten zich niet bezighouden met het bespreken van hun ouders en/of familieleden. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker als buurjongen van S. (administratief dossier, stuk 5, p. 5) minstens op de hoogte is van de naam van haar vader, alsook van de naam van de persoon met wie zijn geacht werd te huwen, quod non in casu (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 6). Ook de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de naam van de oom / schooldirecteur wijzen er naar het oordeel van de Raad op dat verzoeker een verzonnen verhaal opdist. Dit besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoeker geen idee heeft wat er met S. gebeurd is nadat haar familie ontdekte zij een relatie met hem had en hij zelfs niet weet of ze daarna nog naar school is geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 4 en p. 6). Van verzoeker, die beweert verliefd te zijn geweest op S. en met haar wilde huwen (administratief dossier, stuk 5, p. 5) en omwille van de problemen die hierdoor ontstonden samen met zijn familie zijn land van herkomst diende te ontvluchten, kan immers worden verwacht dat hij enige interesse toont in het lot van zijn vriendin en dat hij, desgevallend met de hulp van zijn voogd of zijn raadsman, pogingen onderneemt om zich hieromtrent te informeren. De situatie waarin zijn vriendin zich bevindt kan immers indicatief zijn voor wat hem zelf zou kunnen overkomen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet finaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de oom van S..

2.5. In zoverre verzoeker nog poneert dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, wijst de Raad erop dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 14 februari 2012 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die beiden – zoals overigens in alle stadia van de procedure – de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Ook blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, door in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, kan gelet op wat voorafgaat niet worden bijgetreden.

2.6. Zo verzoeker tot slot nog opmerkt dat de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken niet altijd in ideale omstandigheden verlopen en dat daar nogal menige fout in de verslagen kruipt, benadrukt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij verzoeker zich overigens beperkt tot een blote bewering zonder enige feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst en de verklaring ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij telkens dat het verslag hem werd voorgelezen in het Dari, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij het gehoorverslag aanvaardde (administratief dossier, stuk 19). Ook tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker geen enkele opmerking over zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken toen hem bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog vragen of opmerkingen had vooraleer met het eigenlijke gehoor zou worden gestart (administratief dossier, stuk 5, p. 1). Ook zijn voogd en zijn raadsman hielden zich op dit vlak in stilzwijgen. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker ook in voorliggend verzoekschrift niet duidelijk en concreet toelicht welke elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald of genoteerd. In zoverre hij doelt op de naam van de oom van S. en

hij op deze wijze de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen hieromtrent zou pogen te verklaren, kan hij gelet op wat voorafgaat niet in het minst overtuigen.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Dienvolgens kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz*", laatst bijgewerkt op 24 oktober 2011) dat er op dit ogenblik in het district Herat in de provincie Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. Het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de stelling dat Herat niet veilig is, niet voor hem maar ook niet in het algemeen en zeker niet voor iemand die zich plots uit het buitenland terug komt vestigen, doet geen afbreuk aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze informatie heeft gekoppeld. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet

correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven en zijn verklaringen dat drie ooms langs vaderskant in Herat-stad woonachtig zijn (administratief dossier, stuk 5, p. 2), kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, die beweert zijn ouders tijdens de vlucht op de grens met Iran te zijn kwijtgeraakt (administratief dossier, stuk 5, p. 12), bij een van deze ooms in Herat kan verblijven.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS